

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

ROZVRÁCENÁ ZEMĚ

VICTORIA SCHWABOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Rozvrácená země

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová

Spirit Animals: Soumrak strážců – Rozvrácená země – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

ROZVRÁCENÁ
ZEMĚ

ROZVRÁCENÁ ZEMĚ

Victoria Schwabová

FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

STÍNY VE STETRIOLU

NA NEBI SE HROMADILY MRAKY A ZASTÍRALY MĚSÍC s hvězdami.

Nebyla to noc vhodná k pozorování noční oblohy.

Jinak by si někdo ve Stetriolu možná všiml stínů, které se míhaly po střeších, siluet usazených nad zdmi jako chrliče. Možná by si někdo všiml mladíka s bílou rohatou maskou na obličejí a tmavým pláštěm třepotajícím se ve slabém vánku, mladíka, který se tyčil na vrcholku jedné střechy jako větrná korouhev. Jenže všechny oči byly upřené do knih a krbů, kde plápolaly ohně, do talířů s jídly a číší s nápoji; nahoru se nikdo nedíval.

Postava se napřímila, obratně vyrazila po hřebenech doškových střech a plášť za ní povlával. V temnotě noci se zdál být černý, ale jakmile se mladík zastavil a na tkaninu zdola od silnic a dvorků dopadlo mihotající se světlo lamp, zazářila *červeně*.

Všude kolem se rozkládal Stetriol, ve kterém to nyní žilo

tak jako už dlouho ne. Srdce města opět bilo a jeho tlukot splýval v jedno s bytostí hoča, s jeho kroky.

Ulice pod ním ubíhaly a on se mrštně a ladně pohyboval po vršcích obchodů a domů, dokud nenašel ten, který hledal. Příklad se ke komínu a příkrčil se. Ještě než zmizel v přítmí, na rohy jeho masky dopadlo světlo.

Dole na nádvoří seděla na okraji kašny dívenka, dlouhé světle blondaté vlasy se jí vinuly kolem hlavy jako koruna. Nohy si nepřítomně máchala v mělkém bazénku, ve kterém plula veliká labuť s peřím bílým jako odlesky slunce na sněhu. Mladík se při pohledu na labuť, jež půvabně klouzala po hladině, uchváceně vyklonil do téměř nemožného úhlu a přivřel oči s podélnými beranými zornicemi.

Takže zvěsti nelhaly.

Ninani přišla do Stetriolu.

Dívčiny vlasy a peří labutě doslova zářily v temně zelených, modrých a šedých odstínech tlumeně osvětleného nádvoří. Dívenka v rukou držela otevřenou knihu a četla labuti nahlas. Měla tichý, příjemný hlas, jehož slova se ztrácela ve slabém šplouchání vody kolem jejích nohou.

Oči mladíka na střeše upoutal zákmit pohybu; přes nádvoří se na druhé straně čelem k němu nacházela další figura v plášti, z níž byl na pozadí břidlicových střešních tašek viditelný pouze čumák kojotí masky. Byl to Tesák. Psovitá silueta nejistě přešlápla; na zemi by ho nic nezastavilo, ale výšky mu nikdy nedělaly dobře.

Tesáku, naznačil ten první posunkem na pozdrav.

Tordohlave, odpověděl mu druhý.

Po Tesákově pravici se z temnoty vynořila třetí postava v plášti. Na obličejí měla masku, do které byl vyrytý kočičí úsměv, a pohybovala se tak neslyšně, že si jejího příchodu ani nevšimli.

Špionka.

Špionka jim lhostejně naznačila *ahoj* a pohodlně se na střeše uvelebila. Její ostré zahnuté nehty se leskly. Připomínaly kočičí dráčky.

Dívěnka dál četla svému spirituálnímu zvířeti a o přítomnosti těch tří, kteří je obklopovali jako kamenné sochy tyčící se nad dvorem, nic netušila. Tesák znovu nejistě přešlápl.

Co teď? naznačila Špionka do vzduchu líně prsty.

Mladík v rohaté masce – ten, kterému říkali *Tvrdohlav* – přimhouřil oči a pak naznačil rozkaz. *Pošlete zprávu Králi.*

Špionka kreslila prstem kolem hlavy. Znamení pro rohy bylo stejné jako pro korunu. Oni mu tak chtěli říkat. *Koruna.* Koneckonců byl královým zástupcem. Ale Tvrdohlavovi to bylo proti srsti – jeho oddanost veliteli byla absolutní, neotřesitelná – takže si raději zvolil Tvrdohlava.

Špiončino popíchnutí odbyl mávnutím ruky.

Dívěnka utichla a chystala se otočit stránku, když vtom jí knížka vyklouzla z rukou. Neobratně se jí snažila zachytit, ale dopadla na její koleno, odrazila se od něj a se šplíchnutím přistála v kašně.

Labuť se naježila a zamávala křídly.

„Jejda,“ špitla dívěnka a vylovila promočenou knihu z vody. Zvedla ji za jeden roh a s povzdechnutím sledovala, jak ze stránek odkapává voda. „Neříkej to otci.“

Když knihu odložila na okraj kašny, ozvalo se tiché, vlhké plesknutí.

Vtom Tesák potřetí nejistě přešlápl a... uklouzl.

Špatně připevněná taška na vrcholku střechy pod jeho botou povolila a sjížděla dolů. Tesákovi se povedlo chytit se nejbližšího komína, ale zabránit uvolněné tašce v pádu už nedokázal. Řítila se k hraně střechy a na nádvoří pod ním. Zhrozil se, přitiskl se zády ke komínu a očekával náraz, když se náhle vzduchem mihla v elegantním oblouku Špi-onka. Ve skoku zachytila kus břidlice svými drápkovitými nehty, ještě než mohl sletět na zem.

Kamínky ztuhlé malty se kutálely po střeše a padaly přes její hranu jako jemný déšť.

Postavy v pláštích zadržely dech.

Labuť na vodě v kašně znehybněla.

Děvče zvedlo hlavu, ale nad lucernami panovala tma. „Co to bylo?“ hlesla a natahovala krk, stejně jako labuť. Mžourala do tmy, jako kdyby *téměř* viděla obrys postavy a okraje její masky.

„Tašo!“ zavolal někdo zevnitř domu. Dívinka zas obrátila pozornost ke kašně a k domu za ní.

„Musel to být nějaký pták,“ řekla. „Nebo myš. Nebo vítr.“ Vytáhla nohy z vody a pak zanořila ruce pod lesknoucí se hladinu.

„Pojď, Ninani,“ vybídla bělostného ptáka.

Labuť chvíli třepetala křídly, jako kdyby se chystala vzlétnout, a pak se ztratila v záblesku světla. Jakmile zmizela, na dívčině světlé kůži se objevil její otisk, černý jako inkoust. Tetování se jí vinulo po celém předloktí.

Odcupitala dovnitř a zbyla po ní jen cestička mokrých šlápot.

Taša. Takže takhle se jmenovala.

Jakmile dívenka odešla, kočkovitá Špionka se narovnala a vyšvihla se zpátky na své místo. Její obvykle zelené oči byly černé, zornice měla ve slabém světle široce roztažené. Probodla Tesáka nevraživým pohledem a vypadala, že se chystá mrsknout mu na hlavu tu uvolněnou tašku.

„Idiote,“ ucedila.

„Všichni nejsme vybavení k tomu lézt po střeších,“ zavřel v odpověď.

„Dost,“ zavelel Tvrdohlav tiše a klidně. Tesák se Špionkou už už chtěli pokračovat, ale vtom Tvrdohlavova ruka varovně vystřelila vzhůru.

Nějaký zvuk. Cosi jako šoupání bosých chodidel o kámen.

Bezprostředně poté Taša spěšně vycupitala zpět na nádvoří, aby se vrátila pro knihu, kterou nechala ležet na okraji kašny. V polovině cesty zavadila o rohožku a málem o ni zakopla. Vzala promočenou knihu a stlačila její vazbu k sobě, aby z ní vymačkala zbytky vody. Pak se otočila čelem k domu.

A zarazila se.

Váhala. Podívala se na střechy a na noční oblohu nad ní.

„Tašo!“ ozvalo se zevnitř znovu.

A pak děvče zmizelo v domě.

Na nádvoří zavládl klid a po chvílce dal Tvrdohlav rukou tichý signál k odchodu. Špionka opřela střešní tašku o nejbližší komín a odplížili se s Tesákem pryč. Jejich obrysy se ztrácely v temnotě. Pozoroval je svýma bystrýma be-

raníma očima a poté opět pohlédl na nádvoří. Mokrý šlápoty už začínaly mizet.

Taša.

Teď věděli, kde je.

A kde je *Ninani*.

Společně s ostatními se sem vrátí.

S tím se tiše otočil a následoval své druhy do stínů a noci.

OČI VE TMĚ

JEJICH STÍNY TANČILY VE SVĚTLE POCHODNĚ.

Procházeli tunely v útrokách světa a na skalní zdi kolem sebe vrhali řetězec prapodivných siluet. Conor se místo obludných stínů snažil soustředit na lidi samotné, ale jeho oči se pokaždé samovolně zatoulaly ke stěnám, kde se kroutily a komíhaly jejich deformované verze. Mej-lin, Takoda a Xanthé se jevily jako vytáhlé postavy. Briganův stín byl nízký, samé ucho a ocas.

Nejvíc ho však znepokojoval stín Kova. Opičákova silueta se hrozivě roztahovala, cenila zuby a tyčila se nad ostatními. V tom přízračném, poblikávajícím světle měl Conor dokonce pocit, že v pokřiveném stínu gorilí hlavy vidí žhnout rudé oči.

Polkl, pevně sevřel víčka a pokusil se oddělit skutečnost od toho, co způsobila horečka s vyčerpáním. Stále víc mu to splývalo a hranice mezi jedním a druhým se stíraly. Kdyby se přestal soustředit, noční můry by snadno mohly vyklouznout z jeho vidin do potemnělých tunelů.

„Víš určitě, kam jdeme?“ ozvala se o kus před ním Mej-lin – ne ten stín, ale pravá, nezlomně odhodlaná Mej-lin z masa a kostí. Pochodeň držela tak, aby její světlo nesvítilo do bledě růžových očí druhé dívky, která jejich skupinku podzemním bludištěm vedla.

„Ano, vím,“ odpověděla Xanthé.

„Jak si tím můžeš být jistá?“ bručela Mej-lin. „Všechno tu vypadá stejně...“

„Možná pro tebe,“ řekla prostě Xanthé a přejížděla drobnou ručkou po zdi.

Ale ani Conor žádné velké rozdíly nepostřehl. Tu a tam si všiml, že se země nepatrně svažuje dolů, občas cítil, že se proudění vzduchu trochu ochlazuje a pak zase otepluje, jako kdyby to byl dech spící nestvůry. Ovšem jinak všechny ty tunely klikací se zemí Sadre vypadaly úplně stejně. Nekonečný sled jeskyní, jeskyněk a chodeb. Měl pocit, jako by chodili v kruzích. *Ve spirálách.*

Jak jen Xanthé mohla vědět, kam jdou? A přece se zdálo, že to ví.

Došli k jakési křižovatce, odkud se mohli dát buď vpřed, doleva, nebo doprava. Všechny tři tunely vyhlížely totožně. Xanthé zvedla ruku, aby ostatní zastavila, a sama pokračovala do středu křižovatky. Poupravila si batoh na rameni, poklekla, dlaně přiložila ke kameni a zavřela oči. Conor netušil, zda používá sluch, hmat, čich, či nějaký jiný smysl, který on neměl. Věděl jen to, že když po chvílce oči otevřela a narovнала se, ukázala na tunel vlevo.

„Tudy,“ oznámila jim a vyrazila tou chodbou, aniž by se ohlédla.

Když ze sebe Kovo a Mej-lin současně vydali pochybovačný zvuk, v němž se mísil povzdech se zavrčením, okamžitě jeden druhého probodli zlostným pohledem. Takoda se tiše zahihňal, a dokonce i Conor se dokázal usmát. Nebylo to poprvé, co se něco podobného přihodilo. Mej-lin sice přivolala pandu Dží, ztělesnění klidu, ale dokázala být stejně tvrdošíjná jako opičák.

Mej-lin vykročila za Xanthé a Kovo s Takodou je následovali.

Ta chvilka stání způsobila, že Conorovo tělo zlenivělo a jako by se od něj vzdalovalo; s obtížemi se ho snažil znovu rozpohybovat. Když nevstoupil do tunelu za ostatními, Brigan se mu čenicem opřel do stehna a postrčil ho vpřed. Bylo to jen drobné gesto, ale k rozhybání chlapcových nohou stačilo.

„Díky,“ zašeptal Conor unaveně a pohládl vlka za krkem. Brigan se mu opřel o nohu; ne příliš silně, aby ho nevychýlil z rovnováhy, ale tak, aby chlapec cítil jeho podporu.

„Není v tom magie,“ říkala právě Xanthé, když je Conor dohonil.

„Tak jak to teda děláš?“ zajímala se Mej-lin. „Jak víš, kudy se dát?“

„Naslouchám jeskyním,“ odpověděla Xanthé, jako kdyby to tím vysvětlila.

„Naučíš mě to?“ naléhala Mej-lin. Conor přemýšlel, jestli na ni tak tlačí proto, že jejímu smyslu pro orientaci nevěří, anebo že prostě nerada spoléhá na pomoc kohokoliv jiného. Pravděpodobně jedno i druhé.

Xanthé si kousala rty. „Nemyslím si, že bych tě to mohla naučit,“ řekla. „Umím to, protože jsem to uměla vždycky. A vždycky jsem to uměla, protože jsem to *potřebovala* umět.“

Mej-lin se zamračila. „Hm, to je sice pěkné, ale nic to nemění na tom, že to pořád nechápu.“

„Promiň.“

Takoda, který byl zaneprázdněný tím, že se bez úspěchu snažil Kova naučit, jak naznačit *otázku* namísto *oznamovací věty*, zvedl hlavu a zeptal se: „Takže tohle tady dole umí všichni?“

„Všichni ne,“ odpověděla Xanthé a vyšplhala na malou skalku, přelezla ji a přidržela několik úponků mechem porostlého lana tak, aby mohli projít. „Jakmile se sadreanské děti naučí chodit, matky a otcové je vezmou na místo v jeskyních poblíž jejich domovů a nechají je tam.“

Mej-lin se zajíkla. „To je hrozné.“

Xanthé pokrčila rameny. „Nebylo to daleko a téměř všechny děti dokázaly najít cestu zpátky.“

Téměř všechny, zauvažoval Conor pochmurně. A co ty, jimž se to nepovedlo? V divočině vídával zvířata, která opustila některá svá mláďata a soustředila čas a energii na ty silnější, s lepšími předpoklady pro přežití.

„Další rok,“ pokračovala Xanthé, zatímco obcházela kus sesuté skalní stěny, „nás rodiče vzali někam dál, sami se vrátili domů a čekali. Po cestě už bylo několik obtížnějších odboček, ale pořád nic kdovíjak nebezpečného. Každý rok děti někde nechávali s úkolem, aby našly cestu zpět, a každý rok ta cesta byla těžší a nástrahy ošidnější. Na ten den rodiče svoje děti připravovali po celý rok – jak udělat světlo,

jak si najít potravu, která voda je pitná, které houby jsou jedlé a které jedovaté, jak poznat, kde se nacházíte, podle stop, které ve skále zanechala voda. Dělalí vše pro to, aby jim pomohli ten jeden den přežít. Každý rok..." odmlčela se a ponořila se do sebe. Možná vzpomínala na Phos Astos a na rodinu, kterou ztratila.

Když opět promluvila, usmívala se, ale v jejím hlase zazníval smutek. „Takže ne,“ prohlásila omluvně. „Nemyslím si, že tě to můžu naučit.“

Mej-lin na bledou dívku upírala pohled, který Conor u té čungské válečnice vídával jen vzácně. Napadlo ho, že by to mohl být respekt. Nebo úžas. Takoda měl otevřenou pusou. Dokonce i Kovův obličej strnul v zamyšlení.

Tunely kolem nich se znovu měnily a klikatily se. Jejich stropy a stěny stoupaly a klesaly tak, že se z toho Conorovi točila hlava. Ucítil, jak zakopl o kámen, a pak znovu. Napodruhé před sebe vztáhl ruku, zachytil se o výčnělek a pod dlaní ucítil zvláštní křídový povrch.

Kámen tady byl tmavší. Pod jeho dotekem se loupal jako dřevěné uhlí a na kůži mu zanechával šmouhy. Kapička potu mu odkápla z tváře na dlaň, kde přeměnila černý popílek v inkoust. Otrásl se. Nebylo mu dobře, přesto se vztyčil a přinutil se k chůzi.

„Pozor kam šlapete,“ zavolala Xanthé a opatrně prošla okolo díry v podlaze tunelu.

Conor by si jí byl nevšiml, a i tak do ní málem spadl. Příliš pozdě si pak uvědomil, že to, co ho oslabovalo, zpomalovalo a okrádalo o rovnováhu, nebyla nemotornost a vyčerpání.

Byl to ten parazit razící si cestu jeho tělem.

Projela jím vlna paniky. Tak moc na něj chtěl zapomenout, že se mu to málem povedlo. To rozpomenutí jím těžce otrásl. Kůže ho pálila, ale v žilách cítil kolovat ledovou krev. Třes, který dříve občas pocítil, ho teď sužoval nepřetržitě, jako jakési chvění provázející ho celé dny – pokud se v místě, kde není světlo, dá hovořit o dnech – a pronásledovalo ho i ve spánku.

Brigan mu šlapal po boku a uklidňoval ho svou přítomností. Conor zabořil prsty do vlčí srsti, ale pak ruku stáhl zpátky, když ucítil, jak se parazit pod jeho kůži posunul.

V hlavě mu jako šumění vody zněl jakýsi šepot.

Xanthé se na Conora letmo ohlédla přes rameno. Potlačil v sobě třes. Její bledá kůže, bílé vlasy a růžové oči mu náhle připomněly Masu – ty strašlivé tvory, kteří dříve byli lidmi, a nyní se z nich staly pouhé *věci*. Už brzy, příliš brzy, bude i on jednou z nich.

Zbylo z těch, co se stali Masou, i něco jiného než jen zuby, drápy a děs?

Co zbude z *něj*?

Jediný tělesný rozdíl mezi ním a jimi byla tmavá spirálka, kterou byli označeni na čele. Jakmile ten parazit dospěje na konec krátké cesty jeho tělem, bude i on označen úplně stejným způsobem.

Jak daleko se už ten tvor dostal?

Nechtěl se dívat.

Nechtěl to vědět.

Ale vědět to musel.

Conor sebral odvalu a vyhrnul si látku košile nad loket. Přesně tam se totiž zastavil spirálovitý koneček, když ho

před mnoha dny kontroloval naposled. Nehtem si na to místo vyryl tenkou červenou čárku, čímž si označil parazitův postup. Čárka tam stále byla, ale černý proužek mu mizel pod rukávem košile. Stále se hýbal a Conor si mohl jen představovat cestu, kterou si prorazí na jeho rameno, krk, tvář a čelo. Stiskl si paži tak silně, až to zabořilo, a jeho prsty vytvořily na kůži podlitiny. Avšak pohyb té věci v něm neustal a stejně tak neustal onen šepot v jeho hlavě, který připomínal šumění vzdáleného potoka. Slova zněla tlumeně, jako když si hlasy povídají za dveřmi. Nerozuměl jim a ani nechtěl rozumět.

Zatřásl hlavou ve snaze vypudit z ní ty hlasy, obraz Masy a strach. Zároveň si připomněl, že ještě pořád má šanci, ještě nevypršel jeho čas. Pokud se dostanou k Žerfovi dříve, než uhynie Strom věčnosti, pokud porazí toho prastarého tvora, pokud vítězství zachrání nakažené, pokud, pokud, pokud...

Brigan k němu vzhlédl. V modrých vlčích očích se odrážela moudrost a obavy.

„Jsem v pohodě,“ řekl Conor a snažil se, aby se mu hlas netřásl a zněl klidně a vyrovnaně jako kdysi dávno v době, kdy jako pastýř mluvil ke svým ovečkám. V době, kdy ještě nebyl tím slavným klukem, co přivolal jednoho z Velkých strážců. „Bude to dobrý.“

Conor vždycky chtěl říkat pravdu. Věděl, že tohle je lež, ale strašně si přál, aby to byla pravda.

„Jaké to je?“ zeptal se vpředu Takoda, který hbitě zdolával hrbolatý terén a svou mrštností Conorovi připomínal Abeke. „Žít v temnotě?“